

Mennesket og livsmysteriet

- introduktion til et kosmisk livssyn

Per Bruus-Jensen

Hvad er liv? - Det spørgsmål har mennesket stillet så længe, det har eksisteret - videnskaben ikke undtaget ...

I Martinus' kosmologi indtager svaret en central plads, og samtidig vises det, hvorfor den ellers så fremgangsrige naturvidenskab ikke har kunnet løse gåden, der i øvrigt skal ses i sammenhæng med hele menneskehedens åndelige fremtidsbestemmelse: i fællesskab at skulle tjene som organisk grundlag for en kosmisk bevidsthed af makrokosmiske dimensioner.

Redegør også for relationen mellem jordklodetid og mennesketid, sat i forbindelse med menneskets og livets lange udviklingshistorie.

**Du kan på de følgende sider læse et uddrag af bogen,
nemlig den komplette indholdsfortegnelse, forordet
samt hele første del (Mennesket og verden).**

På www.sfinksen.dk/pbj kan du finde alle Per Bruus-Jensen's
bøger samt hente uddrag af de fleste.

Forlaget Nordisk Impuls

Telefon 97 38 17 00

Fax: 97 38 14 38

mail@nordisk-impuls.dk

www.nordisk-impuls.dk

Forlaget Nordisk Impuls har specialiseret sig i udgivelsen af bøger, der bl.a. fremhæver de humaniske og videnskabelige aspekter i Martinus' arbejde. Målet er at få de kulturelle perspektiver i dette arbejde til at træde klart frem, således at det kan få lejlighed til at vise sin samfundsmæssige værdi.

Ganske meget tyder nemlig på, at allerede et teoretisk indblik i den kosmiske bevidstheds betagende virkelighedsfelt med stor sandsynlighed vil fremkalde et kulturhistorisk løft af endog meget betydeligt omfang. I den forbindelse sættes der bl.a. målbevidst på udgivelse af en række bøger af forfatteren Per Bruus-Jensen, der var personlig elev af Martinus gennem det meste af en 10-års periode. Herunder afslørede Martinus en række betydningsfulde enkeltheder, der ikke er medtaget i hans egne værker, og som det derfor må anses for vigtigt at få sikret for eftertiden.

Per Bruus-Jensen kom i 1957 som 25-årig i forbindelse med den danske mystiker og intuitionsbegavelse, Martinus, og modtog her gennem det kommende ti år intensiv undervisning i det såkaldte Kosmiske verdensbillede's indhold. Har siden selv udfoldet en omfattende undervisning over dette emne, både mundtlig og skriftlig i såvel indland som udland. Forfatter til en række bøger over det nye verdens- og virkelighedsbillede. Herunder hovedværket "X", der er i fire bind af ca. 450 sider hver, rummer en komplet indføring i Martinus' kosmologi

KOMPLET INDHOLDSFORTEGNELSE

Forord 9

Mennesket og verden

Indledning (11), mennesket og den moderne verdensopfattelse (12), den moderne verdensopfattelses begrundelse (15), Martinus og den kosmiske verdensopfattelse (17), naturen som menneske - mennesket som natur (19).

Mennesket og livsmysteriet

Introduktion til livsmysteriets problematik (26), det mekanistiske livssyn (29), alternative livsmodeller (30), den mekanistiske livsmodels begrundelse (32), teleonomiens forræderi (37).

Mennesket og virkeligheden

Den objektivistiske virkelighedsopfattelses sammenbrud (41), objektiv kontra subjektiv virkelighed (45), den kosmiske virkelighedsopfattelse (47), introduktion til den kosmiske livsmodel (50).

Forslag til livsmysteriets løsning

Det kosmiske livssyn (58), det treenige princip - livsmysteriets løsning (63), ad 1 - subjektets element (66), ad 2 -energiens/materiens element (68), ad 3 - livsoplevelsens / bevidsthedens element (73), mennesket og den parafysiske virkelighed (75), ur-begæret - livets ledemotiv (81).

Mennesket og fremtiden

Mennesket og evolutionen (84), det mekanistiske evolutionssyn (85), det kosmiske evolutionssyn (86), jordklodevæsenet og biosfæren (90), menneskeheden og verdenssituationen (95), evolutionens homokratiske fase (104).

Forord

Som verdenssituationen og hele den globale udvikling skrider frem, synes mennesket at nærme sig et punkt, hvor det bliver bydende nødvendigt for det at komme til en endegyldig forståelse af sig selv og den verden, det lever i - ikke blot rent fysisk, men også åndeligt, ja kosmisk. Uden en sådan udvidet orientering tyder meget nemlig på, at indtil flere katastrofer af apokalyptisk omfang i en overskuelig fremtid vil kunne indtræde og mere eller mindre brat afbryde ikke blot menneskets, men overhovedet livets fortsatte eksistens på Jorden.

Det er i denne forbindelse interessant at bemærke, at en tiltagende mistanke om en sådan sammenhæng i tingene side om side med et voksende vanvid er i færd med at brede sig i menneskeheden og som et højere udslag af selvopholdelsesdrift på det ene niveau og område efter det andet giver sig udslag i initiativer og tiltag. Således også inden for den moderne videnskab, hvor stadig større ressourcer sættes ind på en endegyldig opklaring af livets og bevidsthedens mysterium - ikke mindst det sidste. Der kan i den forbindelse iagttages en tiltagende mistro til de hidtil rådende materialistisk/mekanistiske løsningsforslag til fordel for mere holistisk betonedede modeller. Det tyder på, at modtagelighed for et egentlig kosmisk livssyn er ved at indfinde sig, og at interesse for sådanne betragtninger, som den nylig afdøde mystiker og intuitionsbegavelse, Martinus, har fremlagt, derfor vil kunne forudses.

Nærværende arbejde, der har sin baggrund i adskillige, dybtgående samtaler med Martinus om netop livsmysteriets problematik, fremkommer som et forsøg på at imødekomme denne interesse. Ikke i den hensigt at overflødiggøre mesterens egne værker, men tværtimod ud fra ønsket om at introducere nogle af hans mest centrale synspunkter på en begrænset plads og med udgangspunkt i nogle betragtninger, som de fleste vil kunne tilslutte sig. Der er således alene tale om en introduktion til det fascinerende, kosmiske livssyn, som i en større sammenhæng indgående er behandlet og begrundet af Martinus selv i hans egen omfattende produktion.

PBJ

Mennesket og verden

Indledning

Til alle tider har mennesket gjort sig forestillinger om verdens indretning. Og altid har man som et udtryk for tilpasning søgt at forme sin livsførelse efter de gældende forestillinger for derigennem at opnå det heldigst mulige udfald af sin vekselvirkning med verden; dvs. den bedst mulige skæbne.

Det er altså skæbnebestemmende for mennesket, hvilket verdenssyn det bekender sig til; i første række på grund af den indflydelse, det har på adfærden, men også fordi en større eller mindre afvigelse fra den made, verden *rent faktisk* er indrettet på, uundgåeligt vil have konsekvenser i et eller andet omfang. Og som regel vil der være tale om negative konsekvenser; dvs. ubehageligheder af en eller anden art, idet dette at basere sin livs-udfoldelse på en falsk verdensopfattelse umiddelbart rummer fare for overtrædelse af visse naturlove med udløsning af mere eller mindre ubehagelige virkninger til følge.

En del af sin verdensopfattelse opnår mennesket som en umiddelbar erfaringsgevinst i sin daglige vekselvirkning med naturen og medvæsenerne. Denne del, hvortil i praksis også den videnskabelige forskningsaktivitet hører, kan om tales som den empirisk/rationelt begrundede verdensopfattelse (empirisk = givet ved erfaringen).

En anden del opnås derimod ad mere eller mindre mystisk og irrationel vej. For eksempel producerer menneskets eget væsen, natur eller psyke spontant en række forestillinger, som i højere eller lavere grad er virkelige for det (f.eks. forestillingen om en sjæl), og som det tilsvarende er tilbøjelig til at overføre på naturen som en del af dennes virkelighed (den såkaldte animistiske projektion). Det kan også være genstand for en række erfaringer, som skyldes såkaldte *paranormale* evners virksomhed; dvs. sanser og oplevelsesevner ud over de fysiske. Endelig kan det som et specielt udtryk for sådan paranormal virksomhed opleve mystiske åbenbaringer af stor overbevisningskraft, og som derfor i høj grad påvirker dets virkelighedsopfattelse. Samtlige disse bidrag til dets verdensopfattelse kan under ét betegnes som den subjektivt/irrationelt begrundede verdensopfattelse.

Mennesket og den moderne verdensopfattelse

Enhver verdensopfattelse rummer altså et empirisk/rationelt og et subjektivt/irrationelt element. Det gælder uden undtagelse lige frem til den moderne, videnskabeligt orienterede verdensanskuelse, om end proportioneringen og prioriteringen af de to elementer gennem tiderne har været skiftende. Generelt kan det dog siges, at det subjektive/irrationelle element helt frem til begyndelsen af 1500-tallet har domineret over det empirisk/rationelle, medens tiden siden da har været kendetegnet ved en stadig tydeligere ten-

dens til ombytning af denne rollefordeling.

Det ydre tegn på dette har været videnskabens tiltagende og trosreligionernes aftagende autoritet i spørgsmålet om verdens indretning, hvilken proces (som man kunne vente) har været ledsaget af en tilsvarende ændring i menneskets livsmønstre, moralbegreber og værdisystemer.

Som det har vist sig, er det praktiske udtryk for dette en tiltagende materialisme - både som livsholdning og som livspraksis. Ifølge den ny, empiriske verdensopfattelse er materien, dens kræfter og love nemlig det eneste, der er virkeligt og således troværdigt. Verden ses som et livløst materioecan under stadig forvandling, behersket af objektive og upersonlige naturlove. De levende væsener - mennesket inklusive - omfatter ikke andet og mere end deres fysiske organismer, der ses som rene fysisk-kemiske maskiner. Ganske vist yderst komplicerede og raffinerede, men dog ikke anderledes, end at de på enhver måde - både med hensyn til deres tilblivelse og deres udfoldelse af livsfunktioner, livsytringer og bevidsthedsfænomener - fyldestgørende kan forklares ved de samme kræfter og love, som råder i den ikke-levende del af verden. Følgelig bliver materien direkte og indirekte mål for alle menneskets ambitioner og forhåbninger, hvilket i forbindelse med den sideløbende opgivelse af hidtil gældende åndelige, religiøse og filosofiske værdier uundgåeligt fører til forsøg på hæmningsløs udbytning af den fysiske omverden samt i den udstrækning, det er muligt, også med mennesket og medskabningerne i det hele taget. At skaffe sig materielle goder og derigennem fylde det eneste liv, man har, med nydelse, velstand og tilfredsstillelse bliver i konsekvens af den materialistiske verdensanskuelse det eneste relevante formål med tilværelsen og dermed også det eneste fornuftige mål for den enkeltes stræben. At give afkald, vise hensyn og stor-sind, føle sig ansvarlig over for noget højere end mennesket selv, for slet ikke at tale om dette at have tanke for fremtiden hinsides døden, kan i bedste fald være smukt og kuriøst, men er dog til syvende og sidst ude af sammenhæng med de vilkår, der gælder for livet, og er derfor dybest set tåbeligt. Når det kommer til stykket, er den kompromisløse egoisme den eneste etik og livsform, som er i pagt og overensstemmelse med den materialistiske verdensopfattelse. Og det vil vise sig jo tydeligere, des vanskeligere det som følge af naturens nedslidning (samt alle de andre negative virkninger af den materialistisk inspirerede livspraksis) bliver at videreføre den pågældende livsform i det tilvante omfang. Og det endelige resultat vil efter alt at dømme blive en sum af lidelser, der langt overgår de, som allerede er følgen af selve den materialistiske livsform i dens øjeblikkelige udfoldelse, hvorved hentydes til, at denne som omkostning har en tilværelse i fattigdom nød og elendighed for størsteparten af menneskeheden samtidig med at utallige mennesker i den *privilegerede* del af verden i virkeligheden også har det svært og i mange tilfælde forliser - både åndeligt og fysisk - midt i den herskende overflod og velstand.

- Også en omkostningsfaktor ved den materialistiske virkelighedsopfattelse som livsform og idegrundlag (kilde: Ifot).

Og hvilken konklusion indbyder så dette til alt i alt?

Rimeligvis den, at der måske er grund til at nære mistro til den materialistiske verdensopfattelses autenticitet og overensstemmelse med virkeligheden, idet lidelser, ubehageligheder og ulykkelig skæbne praktisk taget altid har været et sikkert tegn på, at der består en konflikt mellem den gældende verdensopfattelse med tilhørende livspraksis på den ene side og så den måde, hvorpå verden rent faktisk er indrettet på den anden side. For som Martinus så træffende har udtrykt det: »Smerten er en klokke, der ringer og fortæller individet, at det er kommet på afveje«

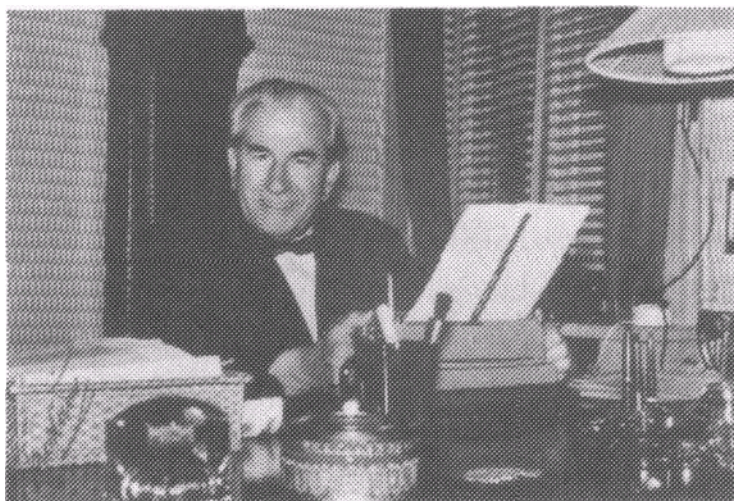
Den moderne verdensopfattelses begrundelse

Som antydnet må den herskende materialisme med alle dens følger for mennesket, for biosfæren og for naturen som helhed til en vis grad betragtes som en frugt af videnskabens udvikling siden 1500-tallet. Ikke således at forstå, at videnskaben ligefrem bevidst har tilsigtet dette resultat, hvorimod det snarere må ses som en virkning af den forskningspraksis, som her kom til udvikling.

Det drejer sig om den såkaldte *objektive* metode, som ikke nærmere skal belyses her ud over dette, at den gennemført hviler på måle- og vejeprincippet. At måle og veje alt, hvad måles og vejes kan og dertil gøre ALT eksisterende måleligt og vejeligt, blev med Gallilei (1564-1642) knæsat som videnskabens fornemmeste og i øvrigt eneste legitime forskningspraksis. Og med denne som »værktøj« er i forbindelse med en voksende teoretiseren hele den naturforståelse blevet bygget op, som i dag både begrunder og behersker vor verdensopfattelse - specielt inden for den vestlige samt den socialistiske kultursfære.

At denne verdensopfattelse netop er *materialistisk*, må uden videre ses som en konsekvens af den anvendte forskningsmetode, der med sin binding til måle- og vejeprincippet simpelt hen ikke har ladet sig bringe i anvendelse

på andet end det, der er tilgængeligt for netop måling og vejning. Og det vil lige akkurat sige materien - den fysiske materie. Man kan derfor hævde, at videnskaben *selv* i lige så høj grad er offer for denne metode, som tilfældet er med den ganske menneskehed, hvis livsmønstre, værdibegreber og moralnormer den indirekte har påvirket til ukendelighed. Men i den udstrækning, denne udvikling giver anledning til betænkelighed, appellerer den på den anden side også til agtpågivenhed over for røster, der som Martinus' løfter sig

Martinus 1961 - foto: PBJ

til fordel for en helt anden verdensopfattelse end den materialistiske. Også selv om den pågældende røst strengt taget har sine referencer i erkendelseskilder, vi traditionelt betragter som hørende til det subjektivt/irrationelles gebet (Der henvises til Martinus: »Omkring min missions fødsel«, Borgens Forlag). Thi ingen er jo forpligtet til andet og mere end at lægge øre til nævnte røst for herigennem at få lejlighed til at tage personlig stilling til de oplysninger, den hidfører.

Martinus og den kosmiske verdensopfattelse

Noget af det første, der åbenbarede sig for Martinus i det kompleks af oplevelser, som danner baggrund for hans store oplysningsarbejde, var den overraskende kendsgerning, at verden under ét er et levende væsen - et altomfattende levende væsen, for hvilket de *kendte* levende væsener udgør konstituerende enheder - livsenheder. I samme forbindelse erkendtes dette grandiose helheds- eller alvæsen som det fænomen, religionerne til alle tider har forkyndt som GUD.

Allerede af disse oplysninger fremgår det, at Martinus er talsmand for en verdensopfattelse, der udgør det naturvidenskabeligt underbyggede, materialistiske verdenssyns direkte modsætning. Så langt fra at reducere mennesket og de øvrige levende væsener til særlige kombinationer af fysisk mate-

rie, hidrørende fra den objektive, døde natur, fremstilles tværtimod nævnte natur som en altomspændende makroudgave af et levende væsen, der i pagt med denne identitet bl.a. har frembragt mennesket. **Og** hvad mere er:

de to parter i denne analogi - mennesket og naturen - hævdes at eksistere i hinandens billede og lignelse i den forstand, at de i deres dybeste grund er konstitueret nøjagtigt ens, ligesom de med hensyn til deres fornemste kendetegn er fuldstændigt identiske.

Dette vil senere blive taget op til nærmere belysning. Foreløbig er det her tilstrækkeligt at konstatere, at mennesket og verden - alias naturen - i henhold til den kosmiske verdensopfattelse forholder sig til hinanden på en måde, der nøje er i pagt med de dunkle fyndord: *kend dig selv, og du kender universet og guderne*. Og følgelig må dette at opnå et udtømmende kendskab til sig selv blive den mest påtrængende opgave, der frembyder sig for ethvert menneske, som virkeligt ønsker at forstå verdens faktiske måde at være indrettet på. Det så meget mere som den kosmiske verdensopfattelse, jævnfør dens oppositionelle holdning til det nugældende materialistiske verdenssyn, i takt med sin anerkendelse og udbredelse må forventes at give anledning til en livsudfoldelse og livsform, der tværtimod at fokusere på materien i stedet koncentrerer sig om livet og de levende væsener i den hensigt at tilgodese samtlige de behov og interesser, der her gør sig gældende. Herved kan der på længere sigt forventes et gennemgribende *etisk* generalomsving, kendetegnet ved tiltagende afstandtagen fra selvisk og egoistisk livsudfoldelse til fordel for en livspraksis, der helt er gennemtrængt af altruistiske idealer. Og da dette i en vis overgangs- og brydningsperiode meget vel kan være forbundet med alvorlige risici for den enkelte udøver, må det være af den største betydning at blive bekendt med de argumenter, der formelt begrunder den kosmiske verdensopfattelse, idet det er fremgået, at den *reelt* har sit grundlag i en række skelsættende, intuitive oplevelser af personlig art, som uventet indtraf for Martinus i foråret 1921.

Naturen som menneske - mennesket som natur

Da mennesket som bekendt ikke er givet ved sig selv, men i et og alt er fremgået af naturen, følger det logisk, at mennesket er en særlig *repræsentant* for naturen, således at man her kan tale om »naturen som menneske«. Og da de samme principielle relationer gælder for planter og dyr, vil man endvidere for disse vedkommende kunne tale om »naturen som planter og dyr«. Endelig kan man som bekendt tale om naturen som mineraler og uorganiske stoffer.

Når disse for så vidt velkendte og indlysende ting her trækkes frem, skyldes det først og fremmest, at mennesket ikke til hverdag gør sig sin stilling; ‘ og identitet *med* naturen klar; snarere tænker det ubevidst på sig selv som noget andet og højere end naturen, noget, der som ophav til *kultur* så at sige står over den. Imidlertid betegner den klare og uforbeholdne erkendelse af menneskets enhed med naturen et første skridt i retning af føling med de argumenter, der begrunder den kosmiske verdensopfattelse. Det følger nemlig uden videre, at når mennesket kan betragtes som en del af naturen, så må også samtlige menneskets egenskaber og færdigheder reelt tilskrives naturen - således f.eks. evnen til at tænke, projicere, opleve, tale, føle, erkende, simulere, foregribe etc. **Og** da samtlige disse færdigheder som udtryk for bevidsthedsfænomener og -funktioner normalt betragtes som *subjektive*, må

naturen de facto tilkendes en subjektside. I det mindste naturen i skikkelse af mennesket. Men da nogle af de pågældende færdigheder yderligere i et vist omfang optræder hos dyrene, samt i sporadisk form hos planterne, må nævnte subjektside som et minimum udstrækkes til også at omfatte disse livsenheder. For på samme måde, som det er begrundet at tale om naturen *som* menneske, *som* dyr og *som* plante, må det også lige modsat være berettiget at tale om mennesket *som natur*, dyret *som natur* og planten *som natur*, hvoraf følger, at disse livsenheders egenskaber og færdigheder reelt er *naturens* egenskaber og færdigheder, uanset omfanget af erkendelsesteoretiske konsekvenser, det medfører.

Dette er væsentligt og interessant af mere end én grund. Rettes opmærksomheden nemlig mod den egenskab, der er det afgørende særkende for ethvert levende væsen, nemlig den netop at være *levende*, bliver det indlysende, at naturen må tilskrives liv i mindst samme omfang, som den fremviser levende væsener. Og det vil i praksis sige et omfang svarende til den samlede biosfære (= det levendes verden under ét). Og da biosfæren - for øvrigt helt i pagt med den materialistiske verdensopfattelse - i praksis er fremgået af mineralernes og de uorganiske stoffers ydmyge sfære, må egenskaben liv også potentielt være til stede her; dvs. naturen må som helhed betragtes som *reelt og potentielt* levende.

Dette er imidlertid - som allerede antydnet - ikke den eneste grund til at vise biosfæren interesse som repræsentant for naturen, hvor vi altså ved »naturen« forstår Jorden med samtlige dens naturriger: mineral-, plante-, dyre- og jordisk menneskerige. Rettes nemlig opmærksomheden mod en anden grundlæggende egenskab hos de levende væsener, nemlig *evnen til at opleve*, frembyder der sig lejlighed til at skimte nogle af de motiver, naturen eventuelt kan have haft for overhovedet at frembringe en biosfære. Der tænkes her i første række på en tilbøjelighed til - ja måske ligefrem et ønske hos naturen om at overskride eller transcendere en oprindelig, elementær tilstand og herigennem gå ud over sig selv på dette oprindelige trin. Dette skal af hensyn til sagens vigtighed forsøges belyst i det følgende, idet der i første række fokuseres på specielt *mennesket* som et levende og oplevende væsen.

Som udgangspunkt foreslås en definition på dette at opleve, som utvivlsomt alle vil kunne tilslutte sig, nemlig:

at opleve vil sige at være genstand for den hændelse, at noget får eksistens for én.

Som det vil ses, svarer denne definition til det indtryk, ethvert menneske umiddelbart har af oplevelsesfænomenets generalnatur. Ting og sager får eksistens for os; eller for at tage munden så fuld som muligt: gennem dette at opleve får VERDEN med alle dens enkeltheder eksistens for os.

Opfattet på denne umiddelbare og ureflekterede måde forekommer livsoplevelsen os at være noget, vi *har*. Og det vil sikkert heller ingen finde på at bestride. For vi har den under alle omstændigheder i den forstand, at vi gennem den tilføres og beriges med en række indtryk, som *uden* den givetvis ikke ville eksistere for os. Men hvordan eller på hvilken måde har vi den

egentlig?

Ifølge det kosmiske klarsyn på den måde, at den simpelt hen er en organisk del af os. Det er den i lige så høj grad, som f.eks. arme og ben er en del af os. Og hvad mere er:

den er en yderst central del af os, idet det er ved den, vi får kendskab til noget som helst - herunder os selv, arme og ben inklusive. At den ganske vist ikke er fysisk påtagelig eller objektivt lokalisérbar - dvs. tilgængelig for måling og vejning - ændrer i den forbindelse intet ved sagen, men taler tværtimod for, at i det mindste mennesket omfatter andet og mere end fysisk påtagelige og objektivt lokalisérbare kategorier.

Til støtte for tanken om livsoplevelsen som en organisk del af mennesket taler det faktum, at samme livsoplevelse ganske åbenlyst er en funktion af såkaldt *sansning*, hvorved den røber sig som intimt forbundet med den organiske struktur, som varetager sansningens kreative mirakel, hvis ikke den ligefrem er integreret heri.

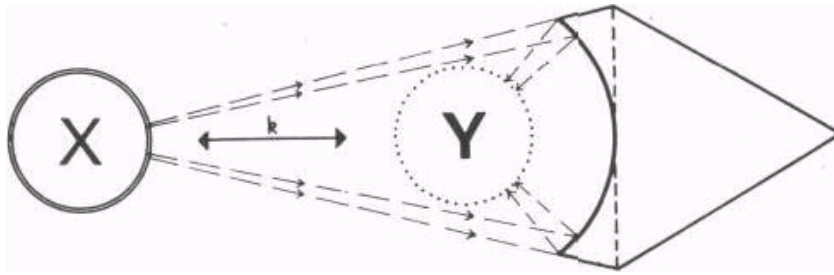
Med andre ord: livets oplevelse frembringes af mennesket og mennesket og eksisterer kun i *kraft* af dette. Følgelig må den også på en eller anden måde være en organisk del af det. Hvad skulle den ellers være en del af?

Tænker man sig nu, at menneskets oplevelse som genstand har NATUREN, bliver det med baggrund i det foran omtalte uden videre klart, at samme natur herved erhverver sig en helt ny identitet - væsensforskellig fra den oprindelige. Denne sidstnævnte er nemlig objektiv og uerkendt - dvs. ukendt - medens den ny identitet er subjektiv og erkendt - dvs. kendt - nemlig kendt af mennesket, af hvilket den gennem oplevelsesprocessen er blevet en organisk del. *I sin egenskab af oplevelse for mennesket er naturen kort sagt blevet menneske*, og det på en sådan måde, at al videre forståelse af naturen alene vindes gennem dybere indsigt i mennesket; dvs. i menneskets natur og dermed mennesket som natur, herunder ikke mindst den side af denne natur, der ytrer sig som bevidsthed og sansevirksomhed.

Sammenfattende kan naturens måde at gå ud over sig selv på herefter udtrykkes som følger:

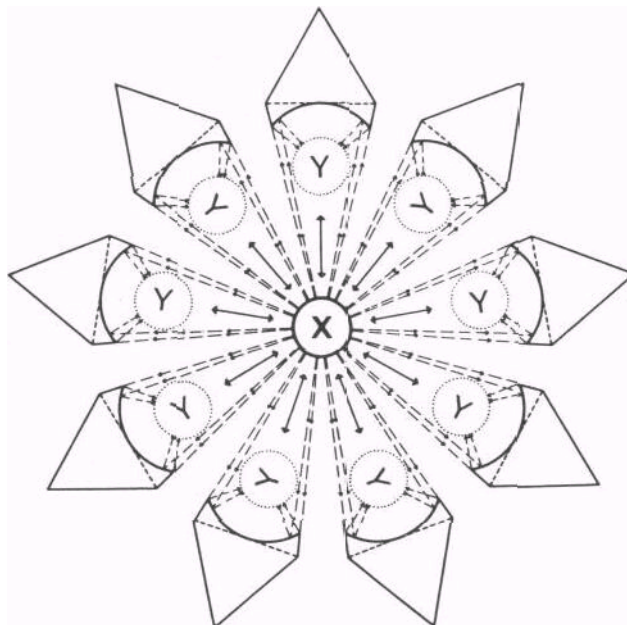
Ved at virkeliggøre mennesket som biologisk størrelse, etablerer naturen en mulighed for sin egen transformation til en anden form for væren end den oprindelige objektive, (repræsenteret ved mineralriget), nemlig en væren af subjektiv art, repræsenteret ved menneskets oplevelse af naturen. Og da denne oplevelse i sit princip er en erkendelseshandling, er den også udtryk for en transcendensproces, idet naturen via den som noget nyt når til erkendelse af sin egen eksistens. I form af den menneskelige oplevelse af naturen går denne med andre ord ud over sig selv som objektiv størrelse betragtet og tilfører dermed også videnskabens hidtidige erkendelsesgrundlag (repræsenteret ved objektivitetspostulatet) en veldefineret begrænsning med hensyn til dets gyldighed.

Som bekendt er mennesket ikke ene om at befordre oplevelsesvirksomhed og dermed være genstand for oplevelse. Det samme gælder for dyrene og til en vis grad også for planterne, og det betyder nødvendigvis, at allerede disse livsformer virkeliggør den her omtalte transcendens.

Diagrammet viser princippet i Livsoplevelsen tilblivelse og dermed den objektive verdens omsætning til den subjektive. A og C viser henholdsvis et fysisk objekt (X) samt oplevelsen af dette (Y). D symboliserer oplevelsessevnen og E jeget, k er en konformitetsakse. der skal antyde, at X og Y opleves som sammenfaldende og dermed som identiske størrelser, b symboliserer vekselvirkningen A kontra D/E, dvs. mellem objektet og individet. Med andre ord: via det levende væsen transcenderer naturen en objektiv væren til fordel for en subjektiv.

Til gengæld kan det hævdes, at mennesket fuldbyrder den på et højere plan end dyrene og planterne og således i forhold til disse væsensformer viderefører den et skridt, nemlig i form af *bevidst* refleksion, tænkning og undren. Men også glæde og inspiration med udgangspunkt i den umiddelbare naturoplevelse - transcendensens 1. trin.

Ved hjælp af biosfæren som helhed transcenderer naturen **en** oprindelig objektiv væren og identitet (X) til fordel for en supplerende subjektiv væren og identitet (Y), og opnår herved i princippet såkaldt *bevidsthed* om sin egen eksistens.

Fælles for biosfærens livsenheder er altså under alle omstændigheder, at de gennem deres oplevelsesvirksomhed befordrer en vis transformation, gennem hvilken naturen transcenderer en oprindelig uerkendt, objektiv væren til fordel for en erkendt subjektiv væren på et nærmere bestemt kvalitetsniveau; og vel at mærke i et omfang svarende til mængden af levende

væsener i dag og til enhver tid - såvel i fortid som i fremtid. Biosfærens opkomst og evolution kan med andre ord anskues under en synsvinkel, hvor den kommer til syne som en makrokosmisk transcendensproces' historiske forløb i tiden. Et forløb, der for øvrigt på ingen måde er afsluttet - hverken kvantitativt eller kvalitativt. I førstnævnte betydning vil den nemlig af indlysende grunde fortsætte, så længe der er levende væsener på Jorden. Og i sidstnævnte henseende kan der peges på den niveauforskydning, der vil finde sted, når en kosmisk erkendelsesevne som den, Martinus angiveligt henfører til som sit indsigtsgrundlag, bliver alment menneskeligt eje. Da vil transcendensprocessen blive ført endnu et skridt frem eller endnu et trin op, idet den kosmiske erkendelsesevne i praksis er ensbetydende med en evne til endegyldigt at gennemskue den menneskelige natur og via denne præstation den omgivende natur - helt i pagt med ordene: kend dig selv, og du kender universet og guderne. Men hvad vigtigere er: takket være de oplysninger, som hidrører fra Martinus, er menneskeheden med hensyn til et dybere indblik i den menneskelige natur ikke nødvendigvis henvist til en fjern og ubestemt fremtid, men kan allerede her og nu på et teoretisk grundlag begynde at nærme sig sandheden om denne natur og dermed også sandheden om selve livsmysteriets løsning.